

АТОМНИК

України

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

№5 (1207) 12 березня 2026 року
Заснована 1 грудня 2000 року

НАГОРОДИ

Найкращих атомників РАЕС відзначено премією
Володимира Коровкіна

сторінка 3

МОЛОДІЖНА РОБОТА

Молодіжна організація ППО Рівненської АЕС
відвідувала про свою діяльність за 2025 рік

сторінка 4

АТОМНИЙ СПОРТ

ОМ ППО Хмельницької АЕС відкрила сезон
спортивних заходів благодійним триатлоном

сторінка 4

ВОЇНИ СВІТЛА

«Ми всі мусимо вийти із глухого кута»

Після служби в ЗСУ ЗАЕСівець Олег Савельєв повернувся до колективу атомників і нині працює інструктором з підготовки ремонтного персоналу філії ВП ЗАЕС на ХАЕС. Він жартує, що педагогіка — його карма, адже на кожному з етапів дорослого життя йому судилося бути наставником для інших. Для цього йому самому потрібно було опановувати величезні обсяги знань. А окрім того, адаптуватися до радикальних змін у своїй долі. На службі було важко, але й повернення до цивільного життя стало непростим завданням, розповідає ветеран.

■ **Олеже Вікторовичу, розкажіть, будь ласка, про ваш трудовий шлях на ЗАЕС.**

На ЗАЕС я з 1989 року, відразу після того, як завершив службу в армії. Спочатку працював в електроцеху електромонтером релейного захисту та автоматики, потім перейшов на оперативну роботу, був черговим електромонтером. Надалі став майстром з ремонту й обслуговування освітлення блоків 1-3. У 2017-му перейшов до НТЦ

(навчально-тренувальний центр). Тут працював інструктором до початку повномасштабного вторгнення росії.

■ **Як ви вирішили діяти в умовах не баченої раніше загрози?**

У квітні, коли виїхав до Запоріжжя, долучився до волонтерського руху: допомагав вантажити гуманітарку, вишукував і доправляв ліки для колег. У травні в колоні з 14 вантажівок, які везли пальне, запчастини та інші життєво необхідні речі до Енергодара, повернувся в місто. Але через кілька тижнів зрозумів, що не можу лишатися поряд з окупантами. Не люблю я, коли з брудними чоботями пхаються в моє життя і вчать, як жити. У червні 2022 року приєднався до лав ЗСУ.

■ **З чого розпочиналася служба і як тривала?**

Спочатку я потрапив до тилового підрозділу, у частину забезпечення. Мене одразу призначили начальником варті, яка супроводжувала доставку палива на передову.

Закінчення на 3-й стор.

ПАМ'ЯТЬ

Фундатор Атомпрофспілки

27 лютого Олександр Валентинович Юркіну могло б виповнитися 70 років. Згадуючи його, колеги висловлюють глибоку повагу і прагнуть і надалі втілювати в життя ті принципи, які витоково були закладені у профспілковий рух.

Людина з великим серцем

«Олександр Валентинович завжди вмів знайти слова підтримки і надихнути на нові досягнення, адже його серце було відкритим для кожного», — згадує нинішній Голова Атомпрофспілки Валерій МАТОВ.

Він був чудовою людиною — це найперше, що слід було б сказати! Для найближчого кола соратників він був справжньою душою компанії. Для партнерів у соціальному діалозі — вимогливим переговорником. Але всі, хто його знав, погоджувалися: це був непересічний лідер.

Часи, коли за ініціативою Олександра Юркіна створювалася Атомпрофспілка, були непро-

стими. Після розпаду СРСР організацію потрібно було вибудовувати практично з нуля. Першими до спілки увійшли п'ять атомних станцій (їхні ППО раніше були українською частиною профспілки атомників СРСР). Згодом до станційників долучилися представники атомної промисловості з майданчиків у Жовтих Водах і Дніпродзержинську, які колись підпорядковувалися засекреченому Мінсередмашу. У промисловців-профспілковців структура й дисципліна були строгими, як в армії, тож нам було чого повчити колег! Але попри те, що підходи в попередніх профспілкових структурах дещо різнилися, чудовому організатору Юркіну вдалося об'єднати колектив.

Було створено єдиний центральний апарат профспілки. Серед колег, які в перших рядах

долучилися до його роботи, і досі продовжують працювати Олена Колесникова, Надія Кручинська, Валерій Сіпеев.

Під керівництвом Олександра Валентиновича зусиллями команди у стислі терміни було створено страхову компанію для профспіл-

ківців, добровільне об'єднання «Атомспорт», «Атомпрофоздоровницю», а також втілено багато інших ініціатив.

Паралельно з налагодженням внутрішніх процесів Олександр Юркін вів дуже активну роботу з державними структурами, і його зусилля призводили до того, що до думки спілчан дійсно дослухалися.

Завдяки рішенням, які ухвалювалися першим очільником Атомпрофспілки, було створено дійсно унікальний профспілковий союз. Багато з принципів роботи, які впроваджувалися на загальнодержавному рівні Федерацією профспілок України, витоково були реалізовані саме в профспілці атомників.

Колегу, вчителя, лідера я згадую з величезною пошаною і глибокою вдячністю, так само як і всі ті, кому пощастило працювати разом із ним.

Закінчення на 2-й стор.

ВАЖЛИВО

Світ повинен чути

Родини утримуваних Росією енергетиків ЗАЕС наприкінці лютого відвідали Відень і закликали дипломатів при МАГАТЕ з усього світу й австрійських парламентаріїв сприяти звільненню заручників.

Дводенний адвокаційний візит провела ГО «Об'єднання родичів політ'язнів Кремля».

Ключовими спікерами стали члени родин незаконно ув'язнених працівників ЗАЕС — Наталія Спартесна, Світлана Бражника, Владислав Лаврик, а також Іван Самойдюк — заступник міського голови Енергодара, який 333 дні перебував у незаконному російському ув'язненні.

Родини розповіли історії своїх близьких — Руслана Лаврика, Олексія Бражника, Сергія Спартесного: про обставини їхніх затримань і тривалу відсутність зв'язку з ними, про тортури, про примус щодо підписання договорів із росатомом та отримання російських паспортів. Станом на зараз ідеться про 35 заручників, серед яких 14 — співробітники ЗАЕС, а 10 — жінки.

Учасники брифінгу наголосили, що працівники ЗАЕС стали заручниками саме в результаті виконання своїх професійних обов'язків і відданості ядерній безпеці України та світу. Про це говорила, зокрема, Христина Левченко, голова Організації молоді Атомпрофспілки.

Розповіді українців були сприйняті дуже емоційно. Дипломати були розчулені виступами нашої делегації. Вони висловили солідарність із родинами та готовність порушувати питання заручників на міжнародному рівні, зокрема, в рамках засідання Ради Керуючих МАГАТЕ.

«Ті, хто чув наші історії, були шоковані, це було видно з виразів облич, — розповідає Наталія Спартесна. — Європейці не знали про те, яких нелюдських знущань зазнають працівники Запорізької АЕС».

Розповідь про трагічні випробування, які випали на долю чоловіка Наталії, читайте в наступному випуску газети.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСПІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО

ПАМ'ЯТЬ

Фундатор Атомпрофспілки

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Юркін — людина,
яка визначила орієнтири наперед

«У 2000-х роках, коли я приєднався до профспілкової команди, Олександр Валентинович дав старт багатьом проєктам, які стали визначальними для подальшої роботи, — розповідає Павло Прудніков, заступник Голови Атомпрофспілки. — Що ж до особистих якостей засновника нашого союзу, то вони, на мою думку, є візрцевими для спілчан».

Олександр Валентинович повсякчас продовжував упроваджувати в профспілкове життя новітні підходи. Він налагоджував контакти із зарубіжними профспілками та уважно придивлявся, котре із прогресивних рішень варто у них запозичити. Пропонував і власні ідеї.

Олександром Юркіним було створено систему юридичної підтримки, службу з охорони праці, страхову компанію для спілчан. Було засновано газету «Атомник України», де я був редактором відділу профспілкової роботи. Організовано молодіжне крило Атомпрофспілки, яке з часом Олександр Валентинович запросив мене очолити.

СТАВКА — НА МОЛОДЬ

Сьогодні це складно уявити, але підтримка молодіжного руху розпочиналася на тлі певного спротиву. Частина консервативно налаштованих представників старшого покоління не вважала за потрібне давати молоді якісь повноваження, фінансувати молодіжні заходи, виділяти представницькі квоти на підставі молодого віку.

Олександр Юркін, натомість, дуже добре розумів, що без молоді профспілковий рух приречений на згасання через кадровий голод. Він усвідомлював: критично налаштованих молодих

працівників, які сприймають профспілки як радянський рудимент, не вдасться примусити до членства. Але натомість їх можна зацікавити! Це й стало метою молодіжного руху. Активісти доводили, що навчальні семінари, спортивні змагання та інші івенти — це весело, драйвово і корисно водночас. Молодіжна спілка створила простір, де вчилися планувати, організовувати заходи, вести дискусії, проводити вибори, звітувати тощо. Озираючись, ми бачимо, що школа «молодіжки» стала кар’єрним трампліном для багатьох нинішніх керівників як профспілкових, так і адміністративних структур. І нині, коли вони дискутують під час колективних переговорів, легше знаходять спільну мову. Лишається тільки радіти, що Олександр Валентинович свого часу знайшов аргументи на користь того, щоб інвестувати зусилля у виховання молодих фахівців.

ТАЛАНТ ПЕРЕГОВІРНИКА

Уміння переконувати співрозмовників завжди було сильною стороною нашого профспілкового лідера. Він діяв делікатно: кожного і завжди уважно вислуховував, погоджувався з аргументами опонентів, якщо вони були слухними, нівелював гострі висловлювання жартами, відволікав від різких суперечок перервами на чай-каву... Але за м’якою формою перемовин ховалася залізна хватка, міцна, як у бійцівського пса. Переговори не закінчувалися доти, доки Олександр Юркін не досягав результату. Він ніколи не відступав від тих рішень, які вважав справедливими, і ніколи не зраджував своїх переконань.

ПОЗИЦІЯ МАКСИМАЛІСТА

У 2005 році Олександр Валентинович обійняв посаду Голови Федерації профспілок України, прагнучи впровадити успішні напрацювання Атомпрофспілки на всеукраїнському рівні. Він діяв упевнено, беручи на себе відповідальність як за власні рішення, так і за дії своїх соратників. І саме гостре відчуття відповідальності стало однією з причин, через яку у 2008 році Олександр Юркін припинив профспілкову активність. Після того, як один із членів його команди отримав підозру в кримінальній справі, Олександр Валентинович вийшов на трибуну і повідомив, що більше не має морального права бути Головою ФПУ. Людина кришталевої чесності, він дуже прискіпливо ставився до чистоти своєї репутації й не міг ухвалити іншого рішення.

ЗГАДУЮЧИ З ВДЯЧНІСТЮ

Спогади людей, які знали Олександра Юркіна, сповнені теплом. Для багатьох він назавжди залишився «татом Юркіним», як його називала молодь. Дивлячись на його портрет, який висить у мене в кабінеті, я подумки звертаюся до Олександра Валентиновича як до рідної людини.

Він — феноменальна людина!

Михайло Гук, голова ППО ХАЕС — про своє знайомство із засновником Атомпрофспілки, про цінності, які він перейняв від нього, та про ті досягнення, що стали можливими завдяки спільній праці.

Ставлюся до Олександра Валентиновича з безмежною повагою, це мій профспілковий батько, бо він практично за руку привів мене у профспілку. Згодом, очоливши профспілковий комітет на ХАЕС, я став наймолодшим членом президії Атомпрофспілки. Він тоді на мене, як на коника, поставив. І сподіваюсь, не пожалкував.

Пам’ятаю, Валерій Олексійович, за дорученням Юркіна, тоді провів зі мною прискіпливу співбесіду, перевіривши мої анкетні дані, і дав добро. Мабуть, також вирішальним фактором стало те, що в колективі атомників я мав непоганий рейтинг — адже до цього працював заступником директора з виховної роботи Нетішинської ЗОШ №2, де навчалися діти більшості атомників.

ВИДАТНІ ДОСЯГНЕННЯ

Олександр Валентинович був справжнім лідером і видатним стратегом. Він — феноменальна людина! За його керівництва Атомпрофспілка зазнала справжнього розквіту: було створено безліч структур. Одним із найбільших досягнень Юркіна стало створення потужної системи соціального захисту для працівників атомної галузі. Під його керівництвом була заснована «Атомпрофоздоровниця», яка забезпечувала відпочинок та лікування спілчан; страхова компанія «Енергогарант», що займалася страхуванням ризиків, в тому числі медстрахуванням спілчан, і компанія

«Енергополіс», що займалася накопиченням та розподілом так званих сертифікатів, отриманих від приватизації майна колишнього СРСР.

Він умів організувати, мобілізувати людей, вести їх за собою. Завдяки його інтуїції та аналітичному мисленню Атомпрофспілка й досі посідає провідні позиції.

СТИЛЬ КЕРІВНИЦТВА

Звичайно, Олександр Валентинович був доволі вимогливим керівником, але й безмежно справедливим. Інколи він «виховував» і мене, коли я намагався «залетіти за хмари». Часом мені відчутно «прилітало». Приміром, одного разу всі поїхали в Рим на профспілковий захід, а я — ні. Але то було по ділу. Пам’ятаю лише позитив від спілкування з ним. Олександр Валентинович бачив у мені перспективу, тому часто брав мене з собою, коли треба було ухвалювати непрості стратегічні рішення. Були й веселі, й доволі сумні випадки. Він завжди намагався знайти найкращий варіант для своїх підлеглих, навіть якщо це означало йти на певні жертви.

СПРАВА ЙОГО ЖИВЕ

Усе, що робив він, було зі знаком оклику! Навіть сьогодні, коли згадую Олександра Валентиновича, у мене на серці неспокойно. Адже ми втралили визначного лідера, чия відданість справі та вміння згуртовувати людей були справді унікальними. І він міг би зробити ще багато для розвитку профспілкового руху. Але його спадщина продовжує жити, надихаючи нові покоління профспілкових активістів. Олександр Валентинович Юркін назавжди залишиться в пам’яті як один із найвизначніших діячів профспілкового руху в Україні.

Жоден інший лідер тоді не зміг би досягнути подібних результатів

Сергій Українець, экс-заступник Голови Федерації профспілок України, — про роботу Олександра Юркіна на посаді очільника ФПУ.

ТРИСТОРОННІЙ ДІАЛОГ — НА ВИЩИЙ ЩАБЕЛЬ

На момент обрання Олександр Валентинович уже мав великий профспілковий досвід в атомній енергетиці, і отримав шанс масштабувати свої напрацювання. Він очолив ФПУ, коли в суспільстві після Помаранчевої революції вирували емоції. Потрібно було налагоджувати механізми співпраці з новою владою і з бізнесом. Юркін на всіх рівнях повторював, що в центрі державної політики має стояти людина праці, та нагадував, що ефективна економіка може бути побудована лише в рівноцінному партнерстві. І це дало результат.

Йому вдалося підняти соціальний діалог і Генеральну угоду на новий рівень: профспілки стали одним із трьох суб’єктів, який, разом з держструктурами та об’єднанням роботодавців, почав визначати трудову і соціальну політику держави.

ЗАХИСТ ТРУДОВИХ ПРАВ СПІЛЬНО З ЛЮДЬМИ

Одним із інструментів впливу стали масові протестні акції. У 2006 році МВФ наполягав на 3–4-разовому підвищенні комунальних тарифів. Уряд підготував відповідні рішення, але — без жодних компенсаторних підвищень зарплат і пенсій.

На перший великий мітинг зібралося 50 тисяч спілчан. Це здалося владі непереконалим. Наступного разу на Майдані були вже 100 тисяч. З урахуванням заходів у регіонах, у протестах тоді взяло участь майже 1 мільйон спілчан. Долучилася преса. Суспільство відчувало свою силу.

Це був перший випадок, коли ФПУ провела настільки потужні акції. Керівництво МВФ пошало вимоги, регулятор пішов на поступки. Було збережено попередні ціни для понад 70% населення (за умови споживання газу і електроенергії, що не перевищує встановлений ліміт). Відвойовані ФПУ «профспілкові» тарифи діяли ще впродовж семи років і приносили українським сім’ям до 100 млрд грн вигоди щорічно!

До того ж після протестів до нової Генеральної угоди було внесено норму, за якою будь-яке підвищення цін на газ, електрику, зв’язок, проїзд у транспорті тощо має пройти погодження зі

На Майдані
зібралися 100 тисяч
профспілчан

Спільним представницьким органом профоб’єднань. Ця норма також діяла доволі тривалий час.

ВНУТРІШНІ РЕФОРМИ ФПУ — ЗАРАДИ УСПІХУ

Протестні акції спрацювали — але гріш ціна була б профспілкам, якби вони вміли тільки критикувати і протестувати. ФПУ повинна була завжди генерувати дієві рішення.

Насамперед для цього потрібно було згуртувати всі профспілкові організації, зробити так, щоб життя вирувало у Федерації повсякчас, а не від президії до президії. Для цього було запроваджено щотижневі селекторні наради, які об’єднували до 70 представників усіх членських організацій і дозволяли чути позицію первинок.

Змінилася робота апарату ФПУ. Юркін наполіг на ретельному контролі за зверненнями і пропозиціям до державних органів. Система прямих фахових горизонтальних зв’язків із профільними спеціалістами дозволила підняти ухвалення державних рішень на якісно вищий рівень.

ДІЇ ДЕРЖАВИ — З ОГЛЯДУ НА ПРОФСПІЛКИ

В Уряді і в міністерствах побачили, що профспілки не лише мітингують, а й пропонують кон-

структивні підходи. Керівники виконавчої влади переконалися, що співпраця з профспілками мінімізує ризик того, що буде ухвалено незріле рішення, яке викличе спротив суспільства.

Лідери профспілок брали участь у засіданнях Кабміну, отримали представництво в комітетах. Для підтримки високого експертного рівня Олександр Юркін укомплектував апарат ФПУ висококваліфікованими спеціалістами.

ДО СВІТОВОГО ВИЗНАННЯ ЗАРАДИ ТРУДЯЩИХ

Ще один із напрямів, де Олександр Валентинович забезпечив радикальний прорив, — це міжнародна співпраця. Саме він розкрив для українських профспілок двері у світ, провівши ФПУ у 2005 році до Міжнародної конфедерації вільних профспілок — найбільшого світового профоб’єднання. Потім у 2006-му, коли це об’єднання реорганізовувалося, Федерація профспілок уже стала співзасновником Міжнародної конфедерації профспілок.

Відкрилися зовсім інші можливості впливати на доведення позиції і формування рішень ООН, Європейського Союзу, Конвенцій, міжнародних трудових норм у штаб-квартирі Міжнародної організації праці в Женеві. ФПУ зробила і продовжує робити свій внесок у напрацювання міжнародних стандартів, які потім ратифікуються нашим парламентом і застосовуються в Україні як норми національного трудового і соціального права.

ВОЇНИ СВІТЛА

«Ми всі мусимо вийти із глухого кута»

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Возили й інші необхідні вантажі, загалом, бралися за всі завдання, що призначалися.

А у 2023 році, оскільки на фронті не вистачало сержантів, я перейшов у бойову частину, приєднався до 58-ї ОМПБр, яка тоді воювала на Донецькому напрямку.

■ **В армії сержант — одна із ключових фігур. Це посада, яка вимагає від військового бути взірцем: «Іди за мною, роби, як я».**

Ну, там по-всякому було... Спочатку мені самому треба було повчитися. Певна підготовка в мене була, усе ж таки в радянські часи служив у повітрянодесантних військах. Але що вміли такі, як я, загартовані старою системою? Стріляти, окопатися, облаштувати вогневу точку. Нинішня ж війна сягнула принципово іншого технологічного рівня, і для того, щоб пристосуватися до нових умов, потрібно було пройти серйозну підготовку.

■ **Окрім того, служба в мирний час і під час війни — різні речі...**

А ось тут ви помиляєтеся. 1980-ті не для всіх були «мирними», адже СРСР тоді вів військові дії в Афганістані. Я був інструктором, котрий готував до відправки механіків-водіїв бойової техніки. Командири, які приїздили з Афгану, коригували навчання так, щоб максимально швидко адаптувати бійців до тамтешніх умов. У гарячу точку я не потрапив, мабуть, тому, що командири вважали: більш корисним я буду на посаді інструктора. Але я, як і мої співслужбовці, щиро рвався виконувати «інтернаціональний обов'язок».

Що насправді дала мені служба в радянській армії — це розуміння того, що відбувається в нинішній російській армії.

Мої побратими інколи питали в мене: «Слухай, Дед! (такий у мене був позивний). Нащо вони лізуть сюди? Невже вони не усвідомлюють того, що прийшли на чужу землю вбивати мирних людей?» І тоді я пояснював: «Придивіться до них, і ви побачите мене зразка кінця 80-х років».

Радянська ідеологія так промивала мізки, політруки настільки переконливо «втирали» політику партії, що для мене представники національних рухів та й самі американці були ворогами. Прозріння прийшло тільки в 1990-х, коли ми зрозуміли, що нас обманювали, зомбували, тотально спотворюючи історію і дійсність. Те, що відбувається, на жаль, з російським народом.

■ **Те, що ваші товариші по зброї обговорювали з вами світоглядні питання, свідчить про довіру. Ким був «Дед» для своїх підопічних? Дійсно, добрим дідусем?**

Принаймні я прагнув максимально огорнути хлопців турботою. Домовлявся з вищим командуванням, щоб після виходів на бойові вони мали можливість перепочити. Пильнував, щоб була можливість помитися, нормально поїсти тощо. Купив машину, щоб можна було з'їздити за посилками або в медичну частину — з тим, щоб зібрати кошти та привезти авто до ладу, мені допомогли колеги-атомники. Мірою сил намагався вирішити соціальні проблеми і забезпечити побутові умови.

■ **Проте сили були не безмежні — через стан здоров'я ви мусили завершити службу.**

Так, після другої контузії у мене почалися відчутні проблеми з тиском. Під час обстеження виявили рак нирки. На щастя, хірургічне лікування пройшло успішно.

Комбриг пропонував лишитися в частині на небойовій посаді, однак здоров'я вже не дозволяло. Окрім того, я не міг не дослухатися до дружини, котра страшенно переживала за мене ті два з половиною роки, доки я воював, молилася, щодня і щогодини.

■ **Чи підтримали вас колеги на шляху повернення до цивільного життя?**

Їхня допомога мала вирішальне значення. Перша із колег, з ким я зустрівся ще під час реабілітації після операції, була Лілія Гортенко, з якою ми познайомилися в рамках проєктів «Так ми живемо, працюємо, відпочиваємо», а потім разом працювали в НТЦ.

Лілія стала першим моїм «провідником» у цивільне життя: вона пояснила мені алгоритм, як діяти, аби повернутися до роботи. Певний час мені знадобився для того, щоб стабілізувати

психологічний стан. Надалі я вирушив до Києва. В НАЕК мене зустріли дуже душевно. Тут був і мій начальник Олег Петрович Дереза, і начальник електроцеху Олександр Борисенко. З дівчатами з електроцеху ми довго простояли, обіймаючись, в сльозах. Зустріч була дуже емоційною!

Тут було багато керівників, яких я знаю. Ігор Валерійович Мурашов розпитав мене, як я воював, які в мене плани. Я відчув дуже тепле, співчутливе ставлення до себе, було таке відчуття, ніби я повернувся в родину.

Я поділився, що прагнув би займатися тим, чим і раніше, на майданчику, де було б побільше наших ЗАЕСівців. І з нового року, рік тому, розпочав роботу у НТЦ філії ВП ЗАЕС на майданчику Хмельницької АЕС.

Колеги в особі Лінник Н.Ю., Гуцуляка А.В. та інших колег допомогли мені адаптуватися на новому місці, давали поради щодо технологічних питань. Я пройшов підготовку, склав іспити і повернувся до професії інструктора.

Дуже вдячний керівництву НАЕК «Енергоатом», яке з розумінням ставиться до сьогод-

зації процесів, яка б підвищувала ефективність підрозділу.

Звісно, є речі, яких навчила війна. У кризовій ситуації людина проявляється такою, якою вона є, на фронті немає сил на те, щоб прикидатися. І це дуже цінний досвід, це можливість подивитися на себе з боку, усвідомити, хто ти є насправді, що ти можеш зробити, наскільки ти спроможний об'єднати людей і допомогти їм...

Чого я напевно навчився — це зібраності. Бо на фронті розслаблятися не можна в жодному разі, від цього залежить твоє виживання. Вміння зосередитися сьогодні допомагає не зриватися, коли бачу певні невідповідності, береже від неправильних дій, про які я потім міг би пошкодувати.

■ **Тим не менш, пружина, що постійно скручена, рано чи пізно ламається; людина не може повсякчас перебувати у постійному перенапруженні. Що вам дарує справжній відпочинок, що надає ресурси?**

Це — моя родина. У мене четверо дітей, ми всі беремо участь у житті одне одного. Моя дружина — справжня розумничка, вона дуже вдало обирає моменти, які дарують позитивні емоції. Ми доволі часто подорожуємо, аби відпочити й відновитися.

Так само ми намагаємося урізноманітнити наше дозвілля із колегами. Професійні свята та дні народження прагнемо наповнити яскравими та приємними подіями.

■ **Що б ви побажали і порадили ветеранам, які повертаються до мирного життя?**

Універсального рецепту немає, бо всі пережили різний досвід. У мене було вдосталь моментів, про які я нині не хочу згадувати, а комусь, можливо, судилося побачити ще більше, ніж мені.

Але що я готовий був би радити, то це не впадати у крайнощі. Так, картина іншого, мирного життя може добряче шокувати. В такому разі доцільно знайти роботу або улюблену справу, яка захоплює. Це допоможе спрямувати думки в конструктивне русло. Суджу по собі: я дуже вдячний Лілії за пораду повернутися на роботу, вдячний колективу, який допоміг мені адаптуватися.

У кризовій ситуації
людина проявляється такою, якою вона є,
на фронті нема сил прикидатися

нішньої ситуації в країні, за увагу до ветеранів і до працівників ЗАЕС, яким допомагають влаштовуватися на роботу.

■ **Чи продовжує впливати набутий вами військовий досвід на робочі процеси? Наприклад, чи не виникає спокуси «увімкнути режим сержанта» і закрити всі питання, роздавши жорсткі накази?**

Сержант — то, звісно, страшна сила 😊 Але якщо говорити без жартів, то й у війську я віддавав перевагу не авторитарному підходу, а такій органі-

■ **Вам дуже хотілося побажати, аби надалі у вас була потреба у тому, щоб передавати іншим тільки ті знання, які потрібні для мирного часу!**

На жаль, сьогодні про це ще рано говорити. Але я вірю у те, що все повернеться на краще — і для нашої країни, і для всього світу. Ми мусимо вийти із глухого кута, зле має бути покаране. А ми маємо продовжувати жити, робити кожен свою справу, і робити її максимально добре.

Любов НАТОЧІЙ

НАГОРОДИ

Атомників
відзначено
премією
імені Володимира
Коровкіна

Напередодні річниці від дня народження першого директора Рівненської АЕС Володимира Коровкіна відбулася щорічна церемонія вручення премії його імені. Цю відзнаку, започатковану 2021 року, присуджують атомникам, які демонструють високі професійні результати, впроваджують сучасні методи управління й активно популяризують атомну енергетику.

Лауреатами премії
2025 року стали:

Сергій Косткін,
начальник зміни
енергоблоків №№ 3, 4;

Віктор Остапов,
провідний інструктор
навчально-тренувального
центру;

Володимир Бондарчук,
пенсіонер,
до 2018 року працював
старшим начальником
зміни цеху теплової
автоматики та вимірювань
блоків №№ 1, 2.

Сергій Косткін, який має майже пів століття трудового стажу на РАЕС, наголосив, що ця премія має для нього особливе значення: «Енергетика для мене — це передусім відповідальність перед людьми та державою. На Рівненській АЕС ми щодня працюємо як єдина команда, щоб забезпечувати надійне та безпечне виробництво електроенергії. Отримати премію імені Володимира Коровкіна — велика честь і водночас додаткова мотивація й надалі працювати на результат і передавати досвід молодим колегам».

Премію імені Володимира Коровкіна вручають щороку, щоб підкреслити значний внесок працівників у розвиток атомної енергетики та підтримку високих стандартів професіоналізму на Рівненській АЕС. Цьогорічні лауреати є гідним прикладом відданості, компетентності та відповідальності у своїй роботі.

За матеріалами управління інформації
та зв'язків з громадськістю РАЕС

МОЛОДІЖНА РОБОТА

На РАЕС відбулася молодіжна конференція

На Рівненській АЕС відбулася звітна конференція організації молоді ППО РАЕС. Її делегатами стали 75 молодих працівників віком до 35 років з різних структурних підрозділів РАЕС.

Президію представили голова ОМ ППО РАЕС Давид Ейвазов, тимчасовий виконувач обов'язків генерального директора РАЕС Віктор Кравець та голова ППО РАЕС Іван Мельник. Також були запрошені заступник генерального директора з персоналу Олег Килух, заступниця генерального директора РАЕС з інфраструктурного забезпе-

чення і розвитку Ірина Плеханова та начальник управління інформації та зв'язків з громадськістю, голова ВП ГО «УкрЯТ» у Рівненській області Сергій Гуцало.

СИЛА — В ЄДНОСТІ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Із доповіддю про роботу ОМ ППО РАЕС у 2025 році виступив голова організації молоді Давид Ейвазов. Також під час конференції було розглянуто низку важливих питань: зміни у складі ради ОМ

ППО РАЕС та план роботи на поточний рік тощо.

У своїй доповіді Давид Ейвазов зазначив, що нині близько 22% персоналу Рівненської АЕС — це молоді працівники віком до 35 років. Протягом минулого року робота організації молоді була спрямована на підтримку Збройних Сил України, розвиток молодіжного лідерства, популяризацію здорового способу життя, екологічну відповідальність, зміцнення корпоративної культури безпеки, професійний розвиток молоді та профорієнтаційну роботу, розкриття науково-технічного потенціалу молоді РАЕС, а також формування позитивного іміджу АТ «НАЕК «Енергоатом».

«У 2025 році молоді активісти РАЕС реалізували низку благодійних та соціальних проєктів. Зокрема, під час благодійних спортивних заходів вдалося зібрати понад 500 тисяч гривень на підтримку ЗСУ. Минулий рік став іще одним доказом того, що сила — в єдності та відповідальності», — додав голова ОМ ППО РАЕС Давид Ейвазов.

«ВИ Є ПРОВІДНИКИ МАЙБУТНЬОГО»

За результатами голосування роботу ОМ ППО РАЕС за 2025 рік визнано задовільною. Під час конференції керівництво станції та профспілки РАЕС подякували молоді за активну роботу.

«Дякую молоді за підтримку Збройних Сил України — за вашу активну громадянську позицію. Зауважу, що в межах Молодіжної платформи «The Lake of knowledge» багато уваги зосередили на реалізації програми інклюзивності та безбар'єрності на підприємствах, реінтеграції та адаптації ветеранів на робочих місцях — це сприятиме успішній адаптації ветеранів, зміцнює згуртованість колективу, показує небайдужість молоді.

Одним із важливих і перспективних напрямів розвитку підприємства є міжнародна співпраця та участь молодих працівників у міжнародних проєктах і професійних заходах. Без вашої ініціативи неможливо розвивати цей напрям. Дякую за сприяння розвитку корпоратив-

ної культури. Ви є провідниками майбутнього», — підкреслив тимчасовий виконувач обов'язків генерального директора РАЕС Віктор Кравець.

РУШІЙНА СИЛА КОЛЕКТИВУ

Голова ППО РАЕС Іван Мельник наголосив на важливості розвитку молодіжного напрямку профспілки: «Молоді працівники є рушійною силою колективу. Молодь демонструє приклад колективної відповідальності — це волонтерство, підтримка військових, поєднання роботи та навчання. Завдяки вашій ініціативі відбуваються просвітницькі, культурні, спортивні заходи. Наше завдання — й надалі посилювати молодіжний напрям, залучати нових членів та розвивати сучасну і дієву профспілку».

У 2025 році
молодь
зібрала понад
500 тисяч гривень
на підтримку
ЗСУ

Під час заходу відбувся відкритий діалог між молоддю і керівництвом. Делегати конференції отримали відповіді на актуальні питання, що їх цікавлять. До присутніх також звернулися Ірина Плеханова та Олег Килух, запевнили молодь у готовності до співпраці для реалізації та підтримки подальших ініціатив, адже активна позиція молоді станції сприяє розвитку підприємства та формує основу його майбутнього.

Не менш важливими затвердженими питаннями в межах конференції стали оновлення складу та збільшення до 18 осіб членів ради ОМ ППО РАЕС.

Також у межах конференції нагородили кількох членів ОМ ППО РАЕС грамотами за сумлінну працю, професіоналізм та вагомий внесок у розвиток молодіжного руху.

Молодь РАЕС окреслила подальші кроки діяльності, визначила пріоритетні завдання на поточний рік і наголосила на важливості згуртованої роботи.

АТОМНИЙ СПОРТ

Код витривалості: у Нетішині відбувся благодійний тріатлон

У перші весняні дні організація молоді ППО Хмельницької АЕС відкрила новий сезон благодійних спортивних заходів у місті енергетиків. 7 березня на локаціях управління соціальних об'єктів філії «ВП ХАЕС» АТ «НАЕК «Енергоатом» уперше відбувся благодійний тріатлон у закритих приміщеннях «Код витривалості». Під час заходу вдалося зібрати понад 40 тисяч гривень на підтримку Сил оборони України.

Це змагання стало значно більшим, ніж просто спортивна подія. Воно об'єднало людей навколо спільних цінностей — сили духу, витривалості та підтримки України. «Ми хотіли створити подію, яка б надихала, об'єднувала людей і водночас мала благодійну мету. Спорт сьогодні — це ще один спосіб підтримати наших захисників», — зазначили організатори.

Такі благодійні старты вже давно виходять за географічні межі Хмельниччини та збирають і професійних спортсменів, і аматорів з усієї України. Цьогорічні змагання склалися з трьох етапів: плавання на дистанцію 375 метрів, велосипедного етапу на 10 кілометрів та бігу на 2,5 кілометра. Загалом понад 60 учасників випробували свої сили та витривалість у цих дисциплінах.

В абсолютній категорії серед жінок перемогу здобула Майя Абрамович. Друге місце посіла Єлизавета Яссірська, третє — Світлана Вихівська. Серед чоловіків найкращий результат показав Євген Данильчук, друге місце виборов Віталій Замрачило, третє — Петро Кислянка.

У командному заліку перемогла команда Хмельницької АЕС Dodgers. Срібло здобула команда військових Національної гвардії України, бронзу — Team Bravo з Хмельницького. Серед підрозділів АТ «НАЕК «Енергоатом» перше місце посіла філія «ВП ХАЕС», друге — дирекція НАЕК, третє — Рівненська АЕС.

Після завершення благодійного івенту учасників привітали заступник генерального директора ХАЕС з персоналу Володимир Гудзь і голова профспілкової організації ХАЕС Михайло Гук.

Організатори переконані: «Код витривалості» має всі шанси стати доброю традицією міста енергетиків — подією, де спорт, благодійність і єдність працюють заради спільної мети. А понад 40 тисяч гривень донатів організатори спрямують на закупівлю для захисників необхідного обладнання.

За матеріалами Управління з роботи з громадськістю ХАЕС

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор: Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»: 04073, м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 1000